

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Cao Nguyên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Căn-nhà-thơ](#)

[Hoa vô vi](#)

[Quà sinh nhật](#)

[Một cõi đã về](#)

[Còn gì để viết](#)

[ấn cư](#)

[Đà Lạt và tôi](#)

[Thung lũng hồng](#)

[Tâm Thức](#)

[gió mùa em](#)

[Mùa hoa Hạnh Phúc](#)

[Cái Buồn Vui](#)

[mưa](#)

[Phân vân với chuyện đi, về?](#)

[Một chuyến đi](#)

[G ọ i điệu tàn thức dậy](#)

[phảng phất](#)

[Chữ Nghĩa](#)

[Chong chóng.](#)

[ân tình](#)

[Quán mây](#)

[Nhóc Con](#)

[Chứng Nghiệm](#)

[Cõi Thơ](#)

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên Căn-nhà-thơ

..

Từ Phố Áo của Net, và từ cửa sổ của hai căn-nhà-thơ, hai dáng-thơ thường ghé mắt nhìn khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm của mình. Dần dà, họ thấy mình vui hơn sau một ngày xuống lên những dốc đời, thắm mệt.

Khi sinh hoạt chung quanh căn-nhà-mặt-đất dịu lắng, cảnh vật vào vị trí tịnh yên trong màu hoàng hôn; và khi những ánh đèn điện tử lóe sáng, họ lại vào Phố nhìn nhau qua màn hồng nơi khung cửa vừa vén lên, báo hiệu chủ nhân đang có ở nhà. Thật rõ ràng những con-chữ hiện lên sau khung cửa. Họ ngắm những con-chữ của nhau đến độ thân quen. Ngắm rồi cảm theo sự dẫn dụ của hương rượu và trà, với màu hổ phách của nước nho Nam Mỹ hay màu vàng óng của trà xứ Việt, mà lòng bồi hồi, xao xuyến. Dầy sức khuyến dụ giục giã về những lời nhắn kết nối thân tình.

Rồi họ quen nhau, trong tình bạn tâm giao với nhiệt tình ấp ủ, đủ cho tâm-thơ khuấy động những cảm xúc thân thương, để viết thành một đoạn khúc giao tình...

(gọi em ngay giữa Sài Gòn
để nghe giọng nói bồn chồn ngân ngơ
người không hẹn, kẻ chẳng chờ
ngẫu nhiên mà gặp, bất ngờ lại vui...)

...

(bây giờ anh ở đâu rồi
đến hay chờ đón, hỏi người phương xa
thích rượu hay muốn uống trà
nói cho em biết, kịp pha đúng giờ...)
Mẫu thơ ngẫu hứng này lại dẫn vào một tiết tấu khác...

-trà thôi, rượu uống sẽ say

-rượu nhẹ thôi mà anh

-nhẹ cỡ em không?

-chắc là nhẹ hơn đó anh

-nếu vậy, chắc anh sẽ thử. Phải là một ly rượu thật đầy cho tay trái

-còn tay phải thì sao?

-dùng để nâng em, xem bên nào nặng nhẹ - giữa rượu và tình!

*

Các bạn đang đọc một mẫu truyện ngắn dễ thương. Bạn có muốn mình trở thành nhân vật của truyện không? Chắc có, bởi tôi nhìn thấy bạn cũng đang ghé mắt nhìn khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm của mình.

Bạn hãy gọi đến cho người ấy đi, từ một thành phố mà bạn thích. Rồi bạn sẽ đến với người ấy, cũng với tay trái là một ly rượu đầy và tay phải nâng người ấy lên để biết giữa rượu và tình, bên nào nặng hơn.

Chúc bạn vui với cuộc hạnh ngộ đầy thú vị. Căn-nhà-thơ và khuôn mặt ngôn ngữ đồng cảm, bạn nhớ đấy. Thật tuyệt vời!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Hoa vô vi

Thật rõ ràng, cơn mơ vừa mới tỉnh. Định bụng, hôm nay có được chút rảnh rỗi, sẽ khơi lại, viết ra câu chuyện vừa mơ. Thế mà khi cố nhớ lại thì câu chuyện trong mơ đã mất tiêu. Gọi mấy thì giấc mơ vẫn ù lì trong tiềm thức, không chịu lú ra, nó lẫn ở đâu đó trong cái đầu của mình, đang có triệu chứng của căn bệnh "Quên"??? Điều mà khi nhìn về mai sau, em đã nói với anh: khi đời mình bắt đầu vào quãng nhớ nhớ - quên quên, thì phải thường nhắc nhau những điều vừa quên, để nhớ. Nếu không, anh và em sẽ không còn nhận ra nhau!!! Đó là điều đáng sợ (ta-quên-ta) trước khi (người-quên-ta). Vậy là không công bằng cho dẫu có sự biện minh về sự thoái hóa đương nhiên. Ta không thể quên ta, càng không thể quên người. Quyết lòng như vậy, nhưng ngay cả vạn vật cũng bị chi phối bởi luật Vô Thường. Ta tránh được sao?

Như mới giữa tháng mười, mà những cây phong quanh nhà, lá đã chuyển vàng. Thời tiết không nhất quán theo chu trình hằng năm, nên màu sắc thiên nhiên cũng bị trái chứng. Mà điều gì trái chứng cũng mất cái đẹp tự nhiên. Ngay khi lá đang mùa rơi, vẫn bị chê là không đẹp, khi phiến lá đổi màu không theo trình tự chuyển dịch các sắc tố: xanh - vàng - đỏ - tím - nâu... Nếu như vào Thu, chiếc lá chưa đủ độ vàng mà hóa đen do nhiệt độ lạnh, nóng đột biến thất thường, sẽ làm mất cái mỹ quan của mùa Thu.

Từ nơi Còn đi vào chỗ Mất, Người hay Lá đều qua một quá trình: Lìa - Rơi và Chạm. Trong mỗi thời đoạn, đều được xét nét theo cái mỹ quan đó, làm nổi bật cái dáng Rơi trên đường về Cội của Lá. Mà Cội cũng chỉ là khái niệm, vì ngay cả Lá, cũng khó lòng rơi theo chiều thẳng để về Cội. Sự không tuân thủ theo hấp lực rơi lại tạo nên nét đẹp riêng... của Lá, như bữa em nhìn những chiếc lá vừa rơi, vừa xoay quanh thân cây cho em cảm xúc

về luyến lưu của một thời lá ở, lá đi.

Từ nơi mà Lá được cưu mang!

Lá xa cành thương cây, nhớ cội

Người xa người, tội lỗi người ơi!

Mà người xa người, trong thời đoạn Rơi, liệu có được cái cảm nhận tuyệt vời như lá? Rất khó lòng hiểu thấu khi chính ta quên cái "ngã" của mình. Cứ nghĩ Sống và Chết là lẽ đương nhiên, thì sao thấy được cái đẹp của Rơi và Chạm???

Cũng may, trời phú cho anh và em có cái tâm nhạy cảm, nên đã nhờ nhau nhắc chừng những thứ dễ quên, có thể làm nghẽn tắt cái dòng nghĩ đang bông bênh trong ta, như giấc mơ vừa qua, anh tìm chưa thấy rõ. Mà chỉ là dường như có một Nàng Thơ giòng họ Biển, đọc cho anh nghe bài thơ về những cơn sóng rì rào dưới chân gộp đá rất quen. Lại cũng dường như, từ nơi đó, anh nhìn em mân mê những cánh hoa li ti màu tím của loài hoa cúc biển. Loài hoa mà em đã viết một câu chuyện dễ thương: Hoa Vô Vi!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Quà sinh nhật

hello! Chào em!

- Chào anh!
- Em khỏe chứ? Sao giọng ngái ngủ vậy?
- Đang "nướng" mà!
- Chín giờ rồi đó cô nương.
- Em đâu cần thứ qui tắc thức, ngủ đó
- Mừng em có được sự tự do trong sinh hoạt ngủ, nghỉ và cả trong thương yêu.
- Ờ hớ, em thích vậy.
- Đó là sự ưu đãi ngoại lệ, không phải thích là được.
- Bắt đầu từ ý chí đó anh.
- Và cả sự hiểu biết về mỗi bố cục?
- Cũng đồng nghĩa với sự từ khước hay chấp nhận một chủ đề.
- Vừa đơn giản, vừa phức tạp như em?
- Hơi quá à ghen. Em thì lúc nào cũng thuần thành.
- Với cả anh?
- Thì dĩ nhiên. Nếu không, để gì em nói chuyện khi còn ngái ngủ.
- Cám ơn em.

- Một ngày vui nha anh. Em đi tắm đây...
- Chờ một chút.
- Gì nữa cưng?
- Báo tin vui.
- What for?
- Hôm nay sinh nhật anh...
- Ồ, really! Chúc mừng anh thêm một tuổi đời. Thêm lời để viết tuyệt vời tình thơ.
- Cám ơn em nhiều lắm, nhưng còn thiếu quà sinh nhật.
- Làm sao gởi kịp quà?
- Nhanh lắm, một nụ hôn.
- Tham!
- Bản chất bất năng di...
- Sở cầu hữu năng thoái.
- Nghĩa là không có quà?
- Có, gởi ngay.
- Nhớ gởi đúng chỗ - nơi trái tim.
- Biết rồi anh yêu, nhận đi.
- Tuyệt vời! Cám ơn em!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Một cõi đã về

(tâm tình với Hiếu Anh).

Hiếu Anh ơi! Cứ xem như hôm nay, ngày cuối tuần, mình trò chuyện với nhau nhé.

Lại nói về một chút gì để nhớ, từ một nơi mình đã Đến, Ở và Đi - Phố Núi Pleiku.

Khi anh đặt chân đến đó, không hiểu có cùng bối cảnh và tâm trạng như thế này không:

"....Ra khỏi lòng phi cơ C.130, bước xuống Phi Trường Cù Hanh, tôi cảm thấy lạnh, đầu lúc đó mới chỉ 6 giờ chiều. Da thịt của Sài Gòn nhiệt đới đang tiếp xúc với cái lạnh miền cao vào những ngày đầu mùa Đông, tuy hơi khó chịu nhưng khoan khoái. Chính cái lạnh và một chút hơi sương đã làm cái đầu tôi “ hạ hỏa “, khi phải tiếp nhận cùng lúc những tiếng ồn ào của động cơ các loại máy bay và xe quân sự, cùng với sự nhộn nhịp của ba lô, mũ sắt và súng đạn ra vào phi cơ và các pháo đài bao cát. Có nghĩa là tôi đang đứng chân trên vùng đất chạm nhẹ là nghe tiếng nổ! Nghĩa là tôi thật sự mất đi sự yên tĩnh của những giảng đường, của những thôn xóm quê tôi vào thuở chưa mất đi sự yên tĩnh..."

(trích hồi ký của Cao Nguyên)

Ba mươi một năm rồi đó anh, mình đã xa thành phố ấy, dấu cho sương mù của thực cảnh, hay sương mù trong cả lòng ta, nhưng những gì ở đó vẫn hiển hiện trong cõi nhớ của mình.

Thương lắm, nhớ lắm cái khung cảnh chập chùng sông núi ấy, bao nẻo đường còn in dấu chân ta và bè bạn của một thời xa vắng dễ thương. Dấu ở đó, có những tháng ngày tim ta rỉ máu, những giọt lệ hồng chảy trong đêm trăng trở khi hay tin bạn ta, ngày mai không về. Họ ở lại vĩnh viễn trên Đồi 31, trên đỉnh cao Dak Pek, Chư Prong, Chư Pao, núi Phụng Hoàng...

Thời đau xót đã qua, lẽ ra không nên nhắc lại. Sao tâm ta cứ mãi nhớ về? Có phải là sự không đành của nỗi tức tưởi trên hành trình đi tìm hòa bình,

tự do, chân lý và bác ái cho quê hương!

Rồi sao nữa hở anh? Trong thời gian thoáng qua, giữa chập chùng sông núi quê nhà, giọt lệ hồng của tôi, của anh vẫn chảy theo dòng thơ, ý nhạc. Chen lẫn trong tình khúc anh viết là những khúc quân hành có âm vang nhịp trống Tây Sơn như nhắc nhở mình còn chưa trọn bước trong sứ mạng của 4 chữ "Cư An Tư Nguy" đã nặng trong hành trang ta đi lúc rời khỏi Vũ Đình Trường Thủ Đức?

Sự rạo rức trở trêu lại đồng âm với niềm thốn thức, nên những lời thánh ca bay vút lên cao. Những lời chúc phúc chạm hồn các vì sao, những thiên thể hiện thân các bạn ta ở đó, tạo nên nguồn âm thanh thánh thiện ngân tấu trong một bầu trời trên mặt địa cầu không còn hai cực Bắc, Nam. Tất cả đã nhất quán: trong hư vô ta là hạt bụi!

Hiếu Anh ơi! Bây giờ thì anh thông dong rồi. Muốn đi đâu thì đi, không cần giấy thông hành, không cần phép tắc và những câu nệ thế gian; muốn gặp ai thì gặp, kể cả những người muôn năm cũ!

Phúc cho anh đã đổi những giọt lệ hồng lấy ly rượu ân phước của nước Chúa, nồng nàn anh trong cõi đã về!

Anh có muốn về thăm Phố Núi với tôi hôm nay không? Nhớ lắm.

120205

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Còn gì để viết

Em hỏi - Bây giờ anh có còn làm thơ?

Như em thấy đấy, anh còn gì để viết?

Cho Tình Yêu ư?

Vẫn những lời thương nhớ, những đau buồn vì xa xôi cách trở!

Mà hằng ngày em đọc rất nhiều ở những trang Thơ trên net, trên Báo...

Thậm chí, cả trên những bức tường ở những công viên.

Mọi người đã phung phí thời gian và chữ nghĩa vào đó quá nhiều.

Rồi được gì hở em?

Ngoài những nhớ thương mà mình đã biết..

ngoài những tin yêu mà mình sợ mất...

Cái tha thiết hôm nay - ngày mai thành hoài niệm...

những mất mát trong quá khứ cho ta hôm nay có những nỗi đau...

Nhưng anh nghĩ những nỗi đau này không đủ lớn bằng nỗi đau ở chung quanh ta...

những đứa bé chưa bao giờ được đi học...

những cô gái phải sống trong các ổ mại dâm, hay trong tay những tên cường tâm thô bạo...

những người già gần chết không có người chăm sóc...

Một cuộc đời là thế nào hở em?

Tiếng khóc lẫn từ trên nôi xuống, chảy dọc theo thán năm của bước chân mình

từng vũng nước mắt và máu loang lổ quanh ta hơn nửa thế kỷ qua, là số phận nghiệt ngã mà mình phải trải... và thế là cuộc đời?

Anh muốn viết - và anh đã viết - về những cảm nhận đó, để nói với chính mình như một nhắc nhở về ý nghĩa của một cuộc đời

Có ai muốn chia sẻ với mình không?

Có chứ em.

Chẳng qua là người ta không muốn đèo bồng thêm những đau buồn, khi mà chính họ đã phải vất bỏ bớt trên đường đi tới.

Bởi vì nó quá nặng, chỉ sợ không mang nổi suốt đời.

Chính anh và em cũng vậy.

Liệu mình còn mang được bao nhiêu nỗi đau vào người?

Anh sợ mình cũng không kham nổi, nếu phải viết về nỗi đắng cay.

Vậy nên đã có những lúc anh không còn biết mình phải viết gì. Và lại, anh cũng không muốn em đọc những điều anh viết mà buồn thêm cho mình và cho người.

Nhưng bỏ viết hẳn ư?

Anh lại thấy buồn - như phải cắt cơn ghiền của một người đang nghiện.

Thế thôi!!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
ẩn cư

*mai anh cùng chữ ẩn cư
rảnh, mời em ghé cội từ thăm anh
qua vờn quá quãng âm thanh
sẽ nghe chuông tịnh gõ cành liễu sương
giọt rơi thánh thót vô thường
mở ra lối đạo trong vườn chân như
trà đàm nơi quán đạo thư
thơ chờ em ướm bút từ phố thanh!*

Cao Nguyên

Em,

Nếu mai kia, một nọ; anh thực sự có một nơi chốn để ẩn cư. Anh mong còn có cơ duyên hạnh ngộ với em.

Khi em đến, anh đưa em dạo qua khắp lượt những thanh cảnh, rồi mời em vào "đạo quán" uống trà, đàm đạo về những lẽ ta đi trên những con đường phải trải, về lẽ ta về những nơi chốn hằng mong!

Vào "đạo quán", nói thì nghe xôm như vậy, thực ra chỉ là vào một chái hiên, có cái bình phong là những cành trúc đan xen nhau, với lá biếc xanh ôm từng lóng trúc vàng óng mượt.

Mới giả dụ thôi mà anh thấy cả một khung cảnh tuyệt vời, có thể ca tụng đời với những dòng thơ cảm thụ về một nơi chốn vô hằng mà muốn có.

Mà có ai cấm được mình những ước mong muốn có, phải không em? Như hương vị trà anh mời em nơi đạo quán, có thể sự mãi cảm nhắc em nhớ lại một làn hương nhẹ khó quên - hương sen! Phải rồi, hương sen của hồ Tịnh Tâm, nơi mà em mong nhìn thấy lại cả bóng mình cùng với búp sen hồng

trong sóng nước lung linh những cụm mây. Cái khung trời thơ ấu xa lắc đó
mãi vương hoài trong nỗi nhớ tui mình.

Thuở Ấu đã xa, thì giữ Thơ ở lại cho ta còn chút thi vị của đời. Và vậy là
anh cùng chữ ẩn cư, và chỉ có chữ mới làm em nhớ lại, hay khi em về thăm,
sẽ thấy như chính mình đã từng ở đấy, bên anh. Như bây giờ, em vẫn bên
anh trong cái côi riêng - côi phối âm của chữ nghĩa vô hình mà say đắm.
Mỗi ngày, một chút lãng đãng trong thơ, cũng là hạnh phúc - nguồn hạnh
phúc ngoài tầm hủy diệt!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Đà Lạt và tôi

*"nhắc chi ngày xưa đó
để đau buồn lòng ta "
(Thiên Thai - Văn Cao)*

Đà Lạt với những hàng cây thông - là biểu tượng suốt đời mãi nhớ - Thông là chất thơ hiện hình của Đà Lạt, là dấu ấn khó quên của những người từ đó ra đi, và của người muốn về qua nơi đó.

Có những cái rất tư riêng của Đà Lạt, không thể nhầm lẫn, không thể pha trộn. Tỉ như bạn không thể tìm ở đâu ra cái mùi hăng hắc của nhựa ngo trong những đêm Đông hồng lửa. Cũng như bạn không thể tìm đâu ra cái màu hoang dại mà dễ thương của những khóm Dã Quỳ. Dù rằng ở Đà Lạt, bạn dễ tìm ra đủ mọi loại hoa, từ cao quý như Lan, nồng nàn như Hồng, lãng mạn như Mimosa....

Đến từ một ngẫm nhìn thực thể, hay đến từ một cõi nhớ về. Đà Lạt có cái đẹp của những bức tranh quê mịn màng và bình an; Đà Lạt có sự hoàng tráng với những thác nước tuôn chảy trong ánh sáng rực rỡ của trời chiều; Đà Lạt có sự trầm mặc của những thảo nguyên vùi ngủ dưới sương mù....

Cái sắc và cái vẻ của Đà Lạt không ai có thể nói hết. Có chăng là những lời ghi qua nhạc, qua thơ, qua nét cọ, qua những hình ảnh chụp bắt được...

Những cái đó còn quá ít ỏi trong một Đà Lạt bộn bề sự giàu có về bản sắc và âm hưởng. Nên đừng ai nói là họ đã trải qua và thấu hiểu về Đà Lạt.

Tôi chỉ là một khách lãng du, đến Đà Lạt với chút duyên sơ ngộ của mối tình đầu. Tình với người thì tôi không giữ được. Nhưng tình với Đà Lạt thì mãi mãi còn trong tôi. Dẫu sao thì tôi chưa hề phủ nhận cái nguyên nhân tôi yêu Đà Lạt quá vì ở đó còn thấp thoáng bóng một người...

*."...Hồng Phước ơi! Em ở đâu rồi
anh tìm em suốt những ngày trời rạng rỡ*

*anh tìm em suốt những buổi mù sương
cũng chỉ gặp được em trên ngàn nẻo nhớ...."*

Nhưng với bạn thì sao? Đâu có ai riêng tư của bạn thấp thoáng ở đó. Chỉ có trong tim bạn một Đà Lạt đáng yêu. Riêng điều này, bạn đã hơn tôi.

Tôi không nhắc đến Đà Lạt như một bố cục. Mà là một tổng thể pha trộn giữa màu sắc, âm thanh và lòng người. Đến hay đi từ nơi đó, Đà Lạt vẫn còn trong ta những cảm xúc khó quên. Tuy rằng hôm nay Đà Lạt không còn những thứ nguyên xưa. Vị trí những hàng thông trong Thơ gợi về Đà Lạt không còn nhiều nữa.

Có chăng chỉ là lòng hoài niệm về một Đà Lạt xưa.

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Thung lũng hồng

Đây không phải là "thung lũng hồng " của Đà Lạt - cái thung lũng đẹp và thơ mộng, đã có biết bao lời thơ, tiếng hát nói về nó.

Thung- lũng- hồng mà tôi nói ở đây, đối với tôi là một địa danh buồn, mãi mãi buồn.

Ba chữ THUNG LŨNG HỒNG được viết bằng sơn xanh màu lá trên một mảnh kim loại xám, được dựng ở ven đường Liên Tỉnh Lộ 7 (vùng Cheo Reo /Phú Bổn). Khi thấy cái địa danh này, trong thoáng chốc tôi đã quên đi cái vùng lửa từ phía sau đang cuộn tới bén gót chân đoàn người di tản từ cao nguyên xuống đồng bằng - họ đi tìm Sống - vào những ngày cuối tháng 3/1975.

Thung-lũng-hồng, một ngữ âm buồn mà đẹp, một chất giọng thơ nẩy lên từ vùng đất chết, đã đẩy tôi đến một nghịch thường : thi vị hóa một hiện trường đầy máu và nước mắt của thân quyến tôi, của bạn bè tôi. Phải chăng đó là nét bi tráng? Một tấu khúc toàn những vọng âm buồn nổi lên trên cái nền nhạc Jazz cuộn cuộn...

Những giòng thơ tôi viết từ hiện trạng đó, bây giờ đọc lại, lòng vẫn còn nao nao xúc động - một xúc động ghen ngào - khi nét mặt bạn tôi hiện lên rõ nét, mà nó thì mãi mãi nằm xuống trên thung lũng buồn. Để còn mãi thấp thoáng trong ký ức tôi những giòng nước mắt.

thung lũng hồng

Trưa đông đầy nắng Hạ

đi qua thung lũng hồng

nơi đây vùng đất lạ

sao nghe buồn mênh mông

bên trái - những cánh đồng

đạn cày, bom gieo hạt

bên phải - giòng sông Ba

với đôi bờ xơ xác
vách núi cao dựng đứng
bờ vực thăm thẳm sâu
xác người vắt lơ lửng
dọc hai bên thành cầu
bầy chiến xa quay đầu
đạn cày tung vách đá
rừng núi bỗng đổi màu
hồng hoang ngày tháng Hạ
lửa trào lên cuộn cuộn
đốt cháy thung lũng hồng
bạn bè vừa ngã xuống
ta rơi vào hư không !

Cao Nguyên

Cao Nguyên
Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
Tâm Thức

(cho người ngồi ngắm thơ)

Này Em...

Chừng như lồm bồm ở đâu đó, có người gọi anh là "nhà thơ". Và anh đã phải khước nhận "mỹ từ" này với những người vừa bạn, vừa thân, với 2 chữ "xin đừng". Với lòng biết ơn thâm trọng, dẫu biết đó là món quà quý hiếm, nhưng rất mỏng manh và dễ vỡ. Bởi trên từng cánh chữ, anh buông nặng hạt đau. Chỉ sợ lời trĩu nặng khua dòng va chạm, bất chợt những chữ và nghĩa anh treo trên trời - gọi là net - rơi xuống chín tầng.

Không phải là địa ngục đâu em. Đừng hoảng! Do quán tính hướng tâm, rồi anh cũng gặp lại chữ nghĩa mình buông, nơi một cõi riêng.

Nếu nói theo một cây viết nữ: "viết là thả cánh diều lên trời, gởi giọt mưa vào đất, tự nó sẽ có nơi đến riêng". Thì "gió mùa em" đã đến nơi riêng... tâm hồn em. Đủ dấy lên sự cuồng nhiệt hồi báo cho một tín hiệu vàng thu theo tiếng rơi của lá uốn quanh vòng thân cây trên đường về cội. Da diết buồn trong nỗi đam mê về sắc thái thu quyến rũ, gợi ý cho phát thảo một tình khúc mới mà những con chữ tự lăn theo triền dốc nghĩ. Tự nhiên, thanh thoát, gõ dòn theo phiếm cho chữ thoát bay, mang theo cả hơi thở nồng ấm phả vào phiến lá nằm yên trên tầng mây bành bồng trong nước, chờ lời ru của gió.

Đẹp vô cùng, và thơ mộng quá chừng. Anh muốn đuổi theo con chữ, ghim ý vào để chiết ra lời thơ cho em nếm đến mê hồn. Như có lần em đã nói với

anh: thơ với em như một món ăn cho nhu cầu sống đích thực. Và vậy là em yêu cầu anh làm đầu bếp cho món ăn đó. Đừng đổi món - em nói anh đừng giận - Bởi khi anh đổi thơ ra văn, cái tài nôm nệ của anh quá tệ. Hãy ráng mà theo cái "sở trường" của mình, may ra có ngày anh sung sướng nhặt nhạnh những chữ nghĩa rơi rớt chung quanh đủ xây cho mình một nấm mộ thơ. Biết đâu, những lời lỡ bỡm của ai đó, gọi anh là "nhà thơ", sẽ trở thành những nét tuyệt vời trên tấm bia trước mộ.

Có thể không em? Hay chỉ là lời dụ hoặc anh chạy theo con chữ của em?

Ừ! Mà biết đâu, nhờ đi theo chữ, anh tìm ra nghĩa của những thanh từ còn ẩn náu trong âm sắc bí nhiệm của Đất và Nước.

Chữ và nghĩa lại hồng lên, nhẹ nhàng, quyến dụ trong tình yêu và hạnh phúc của "người và ta".

Cám ơn em gợi anh một tâm thức mới!

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên gió mùa em

Anh đang trên con đường vào thu giữa điệp trùng những ngọn núi tiếp giao trong vùng Monticello của thành phố Charlottesville - thành phố hiện đang còn dẫn đầu trong mười thành phố tốt nhất nước Mỹ về môi sinh và những thắng cảnh đẹp - phía nam Virginia.

Qua khỏi Apple Hill, đường một chiều uốn lượn vút lên treo các triền đồi. Kiếng xe cứ loáng lên những vạt nắng đủ sức chui qua những tán lá rợp bên đường. Chen trong nắng là sự dàn trải đủ sắc màu của lá chớm thu.

Xe chạy nghiêng theo triền dốc để lên những tầng đồi rợp vàng của nắng trộn lá. Dòng nghĩ anh theo lá rừng mình chuyển động trong sự tĩnh lặng của không gian vượt cao khỏi tầm những tiếng thở nặng của cuộc sống đời thường.

Những tế bào điệp lục đang thoái hóa trên phiến lá cơ hồ lao xao trong anh nỗi khát khao nhẹ nhàng của một tiếng rơi vào hố thăm của chính mình.

Nếu không có những chiếc lá thỉnh thoảng chao xuống đậu trên mặt hồ, tưởng chừng anh có thể vớt được những đám mây trôi bồng bềnh trong nước.

Chân mây gợn vàng pha tím, cái màu dẫn dụ tâm ta bước qua lằn ranh hiện thực đi vào quá khứ biết nuông chiều những đám mê.

Cái khung cảnh tuyệt vời vào thu ở chỗ anh như thế, nhưng anh quá tệ, không viết được một đoạn khúc hay.

Phải chi em đang ở đây, để đẩy những dòng chữ thoan thoát bay ru vàng cả mây và phiến lá trong một vùng trời nước trong xanh.

Sao em viết dễ quá, một tiếng rơi nhỏ nhặt bên đời cũng làm thành một trường khúc đủ cảm dỗ anh nhập vai vào dòng nghĩ của em.

Anh thì chỉ biết nghĩ, những ý nghĩ chân thành với bối cảnh, nhưng khi viết, còn phải lo kiểm soát từng con chữ theo mấy ngón tay vụng về của anh trên bàn phím. Gõ thì chậm mà ý tưởng cứ chạy đi không cách gì cưỡng lại. Cỗ núu, những mắt xích sự kiện đã không còn liên tục, thế là hỏng.

Em đã từng la anh về cái tội lười biếng kiểm soát con chữ, nên những gì anh viết, theo anh - có ý thì hỏng lời, mà theo em - được lời thì mất ý.

Mà anh, em biết, vốn là người "tự ái khiếm thị", nhắm mắt và tin ở mình, nên chi suốt đời sẽ không bao giờ viết được một "tác phẩm" theo cách gọi của em. Đành thôi, (cái nết đánh chết cái đẹp), vậy mà em đã "bằng lòng" anh về cái "nết" ấy!? Cũng ngộ.

Thế là anh tự tin viết và gửi đi. Biết là khi đọc, em sẽ cười khúc khích về một anh chàng ngố đang ngắm cảnh trời đất vào thu mà còn vớ vẩn về một dấu yêu xa.

Đã bảo, đi đâu anh cũng thấy em mà.

*Bởi em như gió, anh như lá
xanh, vàng - anh, tùy gió - mùa - em.*

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên Mùa hoa Hạnh Phúc

*"... từ khi Em là Thơ
từng chữ - lời anh viết
cho anh và cho người
là tấm lòng tha thiết
trong yêu thương một đời..."*

Là thế đó em, để quên những thường hằng nặng trĩu. Anh mỉm môi cười với chính anh khi cần vượt qua một dốc đời. Tìm cho mình chút bình yên hiếm muộn, sau hơn nửa thế kỷ phải sống qua với những xót xa chịu đựng. Và anh đã dựng lên trong chính anh một cõi riêng, có bầu trời thanh nhã và đất vạn hoa với tình người hương mật. Chỉ có thơ mới dựng lên được cõi riêng này để rong chơi trên chữ nghĩa thuần khiết nhân từ. Vậy là anh, đúng ra là thơ anh, đã nhập lưu vào vùng "tri túc", tự ban tặng cho mình "mùa hoa hạnh phúc"

mùa hoa hạnh phúc

*một thoáng xa nhau
anh nợ em nhiều lắm
nợ mấy dòng thơ
nợ một chữ tình
nợ cả lòng tin
nợ những vô hình!*

*ngủ ngon nhé em
bình yên về trả đủ
gồm ngàn điều vui
rộn ràng bối rối
xuyên vạn lời tình
đam mê đắm đuối
trên triệu lời thơ
yêu dấu tuyệt vời!
vui lên nhé em
quên đêm thao thức
vì cuộc tình xa
mùa hoa hạnh phúc
chỉ một lần qua
nên lời thơ vội
nồng nàn thiết tha!*

Em không tìm thấy ở đó một vết bụi trần, không một chút băng khuâng, không cả lời nghi hoặc. Hạnh phúc thanh thản, hồn nhiên nở như những cánh hoa nở để nhụy tỏa hương theo chu trình sinh thoái mà trường cửu bởi nét thiện mỹ ẩn trong hoa.

Nếu nhờ thơ, mình có được sự bình yên, có được tình yêu và hạnh phúc, thì sao mình không sống giữa cõi thơ và cũng chết từ trong cõi đó? Mỗi chữ thương yêu là một đóa hồng rực đỏ trong trái tim mình, giữa đi hay về chỉ là một cõi.

Không có nơi nào vừa bí nhiệm, vừa mê hoặc mà làm mình say đắm suốt một đời như thơ. Nên chi anh trân trọng từng chữ vào thơ, không có xảo ngôn và lời phù phiếm trong tất cả những tâm khúc viết cho tình yêu. Mỗi lời gọi nhau, trong tình yêu và trong tình người luôn chân thành cảm xúc.

gọi nhau

gọi nhau em nhé, bằng tâm

về mai sau nhé, trong ngần bước đi
ý tình, thơ ngỏ xuân thì
lời đời, vút cánh chim di bạt ngàn
gọi nhau em nhé, bằng duyên
về mai em nhé, đường huyền náo mờ
tình gần, trong nẻo hương mơ
đời xa, lời giữa vật vờ khói sương
gọi nhau em nhé, vô thường
về mai em nhé, quên đường bụi bay
vui tình, ý uống lời say
mừng đời, thoát cuộc trùng vây thụ hình
gọi nhau em nhé, bằng tình
về mai em nhé, bóng hình nhập chung
ý thơ, hồng nở đóa mừng
lời đời, khuất lấp sau tầng hạo nhiên!

Con chữ bật ra từ máu tim đã từng thắm đỏ trên sỏi đá, trên lá cỏ quê xưa, từng long lanh trong ánh mắt đã vì anh mà khóc. Những giọt lệ hồng thương yêu lại chảy vào tim, quyến trong dòng thơ thoát bay lên trời, theo mưa xuống đất, vô hình nhưng bất biến. Vòng luân chuyển tuyệt vời mà chỉ có thơ, trong đau thương vẫn cất tiếng hát ngọt ngào :

hát từ thuở núi bàng hoàng nghiêng võ
hát từ thời sông nước nở điêu linh
giữa khi máu và mô hôi trộn lửa
giọng đăm mê quá nửa vẫn còn nồng

Vậy thì cứ ở trong cõi thơ, cõi đạo của lòng mình trên hành trình tìm đến sự bình yên thiện mỹ với người và ta.

Ngủ ngon nhé em, theo lời thơ ru :

khi anh chết, trái tim vẫn đập
những nhịp riêng, rất riêng của em
điều em qua một thời khó nhọc
lời thơ anh ru em từng đêm
anh không muốn nghe lòng em khóc

*khi đêm về nhìn trăng vừa lên
nghe tình nói với mình như thật
sao buồn vui không anh một bên
chỉ anh chết, thơ còn có mặt
vì có em đứng giữa dòng thơ
đã cùng hát theo người đi vỡ đất
và chia buồn cho kẻ mất dòng sông!
(ru em từng đêm)*

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Cái Buồn Vui

Bốn mùa: **XUÂN - HẠ - THU - ĐÔNG**, cái dòng thời gian bị ngắt ra từng quãng. Nhưng không hẳn là sự chuyển mùa có một giới hạn rõ nét mà còn phải tùy nơi, tùy lúc.

Có khác biệt của đất trời, là có khác biệt của lòng người. Cái Buồn Vui là khoảnh khắc của lòng người; tùy thời, tùy cảnh, tùy mức độ chao rung qua cảm xúc của người với Đời, với Người và với Mình ... trong những cái chung và những cái riêng.

Có những cảm khái thuận lòng suy nghĩ, cũng có những cảm khái nghịch thường - lòng người mà, đôi khi nó biến đổi trạng thái nhanh như vận tốc ánh sáng.

*Đang vui rồi bỗng chợt buồn
đang buồn muốn khóc, lại cười hả hê
đừng hỏi ai tại sao lại thế
mình hỏi mình, không dễ trả lời....*

Chuyện buồn vui thì vô kỳ hạn .

Cũng may sự đột biến vô hạn đó, đã tạo trong ta ngọn lửa nhiệt tình, luôn cảm xúc trước nỗi xót xa, sưởi ấm bạn bè và sưởi ấm chính ta...Vượt qua giới hạn của bốn mùa và không gian cách biệt. Sự rung cảm nhạy bén đến độ đôi khi ta không làm chủ được những giọt nước mắt. Nó chợt đến, chợt đi cả khi còn những "nỗi-buồn-chiến-tranh " hay trong "thời hậu chiến". Cái cảm giác về một cuộc ra đi nào cũng còn độ nóng. Từ cuộc ra đi xa lắc 45, rồi 75 và sau đó nữa. Như Anh vừa nhắc tôi về những người

đã ra đi từ một bến sông.

Nhắc một chữ là thấy buồn một chữ. Chữ SÔNG đó. Con sông nào làm ngăn cách lòng người và ngăn cách nhân sinh? Con sông nào đã đưa ta vào miền đất hứa? Con sông nào đã đẩy ta vào chốn lưu đày? Và con sông nào vẫn trong ta dạt dào nỗi nhớ từng con nước xuống lên, từng sâu nông do phù sa bù đắp, từng bến bờ của sự hợp tan...

Như Nước của tôi! Phải. Đích thực là Nước của tôi. Nhưng sao tôi lại bỏ đi? Lại bất chợt nhớ đến câu của một người Bạn vừa mới viết ra: " Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh ". Không. Giống nòi không khinh ta. Chúng ta là những mảnh của trăm cái trứng - đưa ra khơi, đưa được lên non... Sao lại bị rẽ khinh?

Đất nước tôi. Giống nòi tôi. Vĩnh hằng là giòng nước mát, là cội nguồn ta mãi muốn quay về. Cái nôi của Lạc Hồng vẫn ấm, với tiếng ru êm của bà mẹ Âu Cơ. Chỉ những ai mượn tiếng giống nòi tôi trong mọi ý đồ mưu cầu danh lợi, mới khinh bỉ những người cùng chung nòi giống với mình.

Còn Quê hương - "Quê hương vẫn là chùm khế ngọt - Quê hương nếu ai không nhớ, sẽ không lớn nổi thành người ..". Sự từ chối từ quê hương với người, hay từ người với quê hương, đều là sự bi đát trên chính cái thân phận của một quê hương.

Cái Vui mảy trồn đâu rồi

Cái Buồn chễm chệ cứ ngồi ở đây?

Nếu thấy chướng tai, gai mắt thì đá nó đi, quẳng nó đi, quẳng thật xa vào cõi vô ưu. Mà cái Buồn thì lúc nào cũng trên chân cái Vui. Buồn lại biến tướng dưới nhiều hình thức, dưới mọi tốc độ. Có khi chợt đến, chợt đi. Có khi bám hoài dai dẳng trong suốt một thời, đến nỗi có người không còn chịu nổi, đã tự giải thoát mình ... Có người thì lấy rượu giải sầu, rồi sầu

càng sâu ...

Nhưng cũng có người nhờ quá buồn mà tìm ra hạnh phúc. Đó là trường hợp của hai kẻ trên bước đường lang thang vì buồn mà gặp nhau. Qua một thời gian đã hóa giải được cái buồn và hai Họ nhận được tin báo hỷ. Lành thay. Thiện thay !!!

Tôi nghe nói, những người thích làm thơ thì hay buồn hơn người bình thường. Có đúng như vậy không? Nếu đúng, thì có cần tránh xa họ cho đỡ buồn không? . Chắc là không. Vì tôi cũng thích làm thơ, mà làm thơ để giải buồn, thì chắc là buồn ít hơn người vì buồn mà làm thơ ?? !!!

Có ai cười khi đọc qua đoạn khúc này, là tôi đã mãn nguyện và rất cảm ơn .
Lành thay ! Thiện thay !

110404

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên mưa

mưa! mưa! mưa em, trời mưa

Có phải nhờ mưa mà mình gặp nhau? Gặp giữa đời thường, gặp trong thơ. Với đời thường, hay trong thơ, mưa dễ thương khi mưa vừa đúng lúc, mưa vừa niềm mong. Lãng mạn, nhẹ nhàng và thích thú, như hồi biết tựa đầu vào nhau dưới cái tán dù nhỏ xíu, thèm nhìn giọt nước lăn theo sợi tóc em chảy xuống vai trần.

mưa! mưa! mưa em, trời mưa

Câu thơ giản dị mà dễ thương quá chừng, dễ thương như em chưa từng trau chuốt để đỡ vướng bụi đời, khỏi nhìn vào gương thấy mình lạ hoắc. Bởi dễ thương vậy, nên anh sợ em sẽ ướt trong mưa khi anh ngoái nhìn em vừa ra khỏi cửa, ra với thiên nhiên với trời rây nắng. Vậy mà gió đã lay mưa, cho anh có cơ làm vừa lòng em.

mưa! mưa! mưa rộn đường thơ

Trong thơ anh, có những cơn mưa buồn nặng trĩu. Viết rồi, chẳng lẽ xóa đi. Dầu gì, những giọt mưa Ngâu vẫn còn tồn tại, cho thơ có cơ nằm lại bàn tay vượt qua một thời, vượt qua một đời! Mà không quên, để lòng tự nhủ: âu đó cũng là một kỷ niệm đẹp. Một chuyện tình đẹp tựa vào lưng huyền

thoại.

tặng em những sợi mưa Ngâu
anh vừa hái được trong màu thời gian
Thật tình, anh muốn viết về những điều nhẹ hẫng như mơ. Nhẹ hẫng như
nụ cười em, như tiếng chim hát trong vườn thơ:
có tiếng chim hát vui buổi sáng
trong khu vườn anh đang gieo thơ

Mỗi cơn mưa, báo một vụ mùa, báo một khoảng thời gian vừa vụt qua, mất
hút. Để thấy tiếc hay là thấy sợ những mắc xích thời gian siết lại, cuốn
mình quăng vào cái trũng hư vô!
Vậy mà anh sợ không gian hơn là thời gian, vì trong không gian luôn có
những nghi hoặc kể cả sự nghi hoặc niềm tin:

*chữ em là thánh thể
người nói đó bụi trần
lời anh là sông bể
kẻ nghĩ đó vực thâm
ta với ta là bạn
anh với em là tâm
đời nghìn năm phi bóng
trên năm tháng hương trầm*

Thời gian ươm mầm, thời gian kết nọ trổ hoa. Không phải là vui hơn sao,
và nắng, và mưa dự phần vào sự tái tạo niềm tin trên những úa tàn. Hãy
nhận sự vươn lên, đừng nghĩ về sự hủy diệt dưới sức hút khắc nghiệt của
đời.

em có thấy một dòng sông mới
dâng phù sa vào gốc mạ thơm

trên cánh đồng anh vừa nghĩ tới
không hề lưu dấu vết cặm hờn
Time goes, you say? Ah no!
Alas, Times stays, we go.
Thời gian qua? Nàng ơi...
Không phải,
Chúng ta qua, Thời gian ở lại.

Lời trong bài "The Paradox of Time" của Henry Austin Dobson hay tuyệt
vời phải không em!

Dừng không, chiều nay sao thấy buồn chi lạ, khi ngoài trời mưa Xuân lay
bay. Lại phản phát những dòng chữ qua mưa tạt vào mái hiên xưa.

*mưa! mưa! mưa rộn đường thơ
về mai em nhé, ngõ chờ nắng hong!
Tháng Năm, không phải là năm tháng
chỉ là Tháng Năm còn những cơn mưa
để anh có cơ làm vừa lòng em*

*mưa! mưa! mưa em, trời mưa
nép gần lại chút cho vừa ấm nhau!*
Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
Phân vân với chuyện đi, về?

Từ một góc phố Việt trên xứ người, vào những ngày cuối năm. Tôi (hay bạn) được nghe những mẫu chuyện của người Việt xa quê, quanh chuyện Đi, Về từ nơi mình đang lưu ngụ đến vùng đất quê hương, nơi mình đã sinh ra, hoặc cưu mang sự sinh ra thế hệ tiếp sau chung cùng huyết thống.

Những mẫu chuyện mình nghe được:

Chuyện giữa chú Ba và thím Bảy:

- Chào anh Ba, anh chị vẫn mạnh khỏe chứ?
- Cám ơn chị Bảy, tôi thì cũng ổn, chỉ có bà nhà tôi không khỏe lắm, vì bị cao huyết áp, hay bị mệt nên bớt đi lại nhiều nơi.
- Tuổi già thật là chán anh, ai cũng bị chữ yếu, chữ bệnh làm phiền.

- Thì sinh, lão, bệnh mà. Tết này anh chị có về Việt Nam không?
- Dạ không, anh. Ông nhà tôi với thằng Út vừa đi chơi ở bên một tháng hồi giữa năm. Còn anh chị thì sao? Có về thăm quê Tết nay không?
- Chưa chị à. Cũng tính đi về một chuyến, mười mấy năm xa đất Tổ, quê Cha cũng nhớ lắm.
- ...

Chuyện giữa hai người bạn:

- Hello, Tâm!
- Hello Trọng! Cậu đi đâu biệt tăm, lâu quá không gặp?
- Tớ mới đi theo một tour về Việt Nam ba tuần.
- Thì ra thế, sao không chờ Tết hãy về, có phải là phải vui hơn không?
- Có phép thì đi thôi, đâu chờ được. Vả lại mình về chơi cho biết thôi mà. Mình không sinh ở đó, nên mọi thứ lạ lắm. Dù mình nghe bố mẹ kể rất nhiều về Sài Gòn và những nơi hai người đã sống qua. Bố mẹ mình còn có ý định khi về hưu sẽ trở về Việt Nam để sống, với tâm trạng “lá rụng về cội”.
- Thì cũng nên, chim có Tổ người có Tông. Máy cụ không thích cảnh cuối đời phải gửi thân nơi đất khách.
- ...

Những mẫu chuyện bình thường và giản dị như vậy, mình vẫn thường được nghe ở những nơi có người Việt sinh sống. Chủ đề xoay quanh vẫn là chuyện Đi, Về. Dẫu với sự suy nghĩ riêng tư nào thì Việt Nam vẫn là quê hương chính thống của mình. Điều duy nhất tồn tại (trong hôm nay và cả mai này) vẫn là sự không xác quyết về mục đích Đi hay Về Việt Nam?

Từ những mẫu chuyện vừa nghe, liên hệ vào những cảm nghĩ của rất nhiều người về vấn nạn này, như bài "Đi hay Về?" của anh T. Vấn tôi vừa đọc được trên tạp chí Nguồn (số 30), lại đưa tôi vào những bản khoản trong

cùng chủ điểm.

"... Về hay Đi? Về, hay đúng hơn trạng thái tâm linh của một con người nghĩ đến nơi chốn trở về là một miền đất bình yên và quen thuộc, là căn nhà xưa đầy ắp những kỷ niệm thuở ấu thời, là mái hiên đất nện lồi lõm vừa nhìn thấy đã ngửi ngay được mùi rơm khô chất đống sau mỗi mùa gặt dù đã nhiều năm xa cách. Còn Đi hay trạng thái tâm linh của những chuyến viễn du về vùng trời xa lạ, hứa hẹn những điều mới mẻ nhưng cũng không kém phần bất trắc, là cái háo hức của những tâm hồn non trẻ muốn tìm nơi tự khẳng định mình"... Về hay Đi, có phải đó là câu hỏi nhói lòng của một thế hệ Việt Nam hiện đang sống rải rác khắp nơi trên thế giới, và sẽ còn là câu hỏi nhói lòng không kém cho nhiều những thế hệ Việt Nam mai sau trưởng thành nơi xứ người" (Đi hay Về? – T. Vấn)

Đặc ý với bài viết chứa cả tâm trạng của lớp người cùng lứa, cùng thời phải ra đi và muốn được trở về. Gợi tôi đọc lại những điều mình đã viết từ những năm qua với những băng khuâng hằn vết trong tâm.

Từ nửa vòng trái đất, nhìn xuyên đại dương, vẫn luôn thấy bên kia bờ:

*"... Bên kia bờ, xưa - đi vào kỷ niệm
những núi sông, đồng cỏ, thác hồ
mái rạ vàng theo chiều đổ nhấp nhô
nghe ngọ về chuồng, em ru điệu nhớ
Bên kia bờ, xưa - mãi là sự sống
theo nhịp rung cảm nhận của anh, em
dẫu muôn trùng xa, không thể nào quên
những hẹn ước, những chân tình gọi lại!..."
(bên kia bờ - thơ Cao Nguyên)*

Vậy mà biệt ly, vậy mà xa cách muôn trùng!? Ôi nhớ! Nỗi nhớ ray rứt trong

một đời người về quê hương với nhiều hệ lụy:

*"... Biệt Ly!
Sao gọi biệt ly?
chân xa Quê Nội
Tâm ghi mộ bia
sáng đi nước mắt đầm đìa
chiều theo hương khói
chung chia cuộc buồn
khuya nghe ai gõ vào hồn
đưa tay hứng giọt
máu hồng còn tươi
dang chân đụng gốc sinh thời
lắt lay tiếng võng
...ầu...ơi! Mẹ về
Mốt mai hết cuộc xa quê
xác mong nằm ghé
bên lờ Cha Ông..."*
(biệt ly – thơ Cao Nguyên)

Nên chi lòng vẫn thắt thõm với chuyện Đi, Về để ngắm, để nhìn thỏa thuê vùng đất Mẹ. Và chúc phúc cho nhau bạn ta cùng nỗi nhớ, nhắc cháu con còn đó một trời quê:

*"...thuở cha mẹ dắt dìu nhau vượt biển
thuyền xuôi dòng, nước mắt ngược vào tim
mong sông núi nương hồn người linh hiển
giữ cho thơm vĩnh viễn mạch quê hương
chúc phúc cho nhau, khi ta còn nỗi nhớ
mãi yêu thương con đường nhỏ về làng
vẫn còn đó những cánh diều lướt gió*

vút lên trời tuổi nhỏ tiếng cười vang!..."
(chúc phúc – thơ Cao Nguyên)

Mỗi khi khung trời mơ khép lại, mỗi trở mình là thao thức theo chuyện Đi,
Về:

*"... nếu đi mà thông thả
tội đểch chi quay về
cứ nhìn đời đơn đả
ta đôi miết đường mê
nếu về mà an tịnh
cần quách gì cứ đi
ngồi lê đời bịn rịn
mê hoặc cõi hồ nghi
Đi, Về - đường khúc gãy
chồi nứt ngọn hoài thai
giấc đời xa ngọt ngậy
cong quắp khối hình hài..."*
(gọi điệu tàn thức dậy – thơ Cao Nguyên)

Về đi! Về đi thôi! Ôi nỗi nhớ Huế, Sài Gòn, Hà Nội ... rân trong tim bao
nỗi bồi hồi:

*"... Hà Nội với anh là kỷ niệm
thuở ấu thơ nghịch sóng Hồ Gươm
đốt lá bàng học bài Quốc Sử
thư trao em dòng chữ xuân thì
Hà Nội với anh là nỗi nhớ
Thăng Long - Bạch Đằng - Thê Húc - Cổ Ngư
ba-mươi-sáu-phố-phường
chân chưa dạo khắp
gói cốm sông Hồng đã nhạt mùi hương*

Hà Nội với anh - Nửa đời trần trở
lửa bâng reo cháy vở học trò
nước mắt loang nhòa trang sử cũ
muôn dặm đường qua - giấc mộng hờ!..."

.

(Hà Nội với anh – thơ Cao Nguyên)

"... hất tóc em ngược chiều gió thổi
nhìn vai ngoan vượt nắng qua cầu
quay quắt nhớ, mười hai nhịp đợi
xuôi Nam Giao về Phú Vân Lâu

...

qua Đập Đá tìm về Vỹ Dạ
bao nhiêu năm chưa lạ hàng cau
vẫn quanh quẩn mùi hương tóc sả
Huế chờ em vượt nắng qua cầu..."

(Huế chờ - thơ Cao Nguyên)"

...

Sài Gòn, Em và chiếc áo dài
dựng trước anh chân dung mùa Hạ cũ
có nắng chen mưa đùa ngọn tóc bay
nghe cánh phượng rơi đầy trong sóng mắt

...

Sài Gòn Xưa, lụa vàng ươm vóc ngọc
mịn hồng da, đuôi tóc ủ vai trần
hăm hở bước nghêu ngao mùa guốc mộc
ngắm thơ tình trên vóc giấy hoa tiên

...

Sài Gòn đam mê với Thơ và Nhạc
trên hành trình khao khát những dòng sông
sức quyến rũ những con đường, góc phố

*chảy dọc đời tóc bạc hóa mây xanh
Sài Gòn ơi! thương quá tiếng Em, Anh
biết đỗ ngọt suốt bốn mùa hoa, trái
áo dài Mẹ, em vẫn còn giữ mãi
từng đường thêu dấu ái vẫn còn xinh..."*
(Sài Gòn – Em và chiếc áo dài – thơ Cao Nguyên)

Bằng ấy những nỗi nhớ về quê hương chất đầy trong ký ức. Bạn nói đi, làm sao tôi chẳng mong Về? Dấu trong lòng còn nổi phân vân:

*"mai Về
chứ chẳng phải Đi
Đi là hồi năm,
tưởng Đi không Về
phân vân
mãi chuyện Đi, Về
làm sao lòng biết
chắc Về hay Đi
quê nhà
hương hỏa, triều nghi
tổ tiên hiển hiện
sao Đi không Về
quần quanh
đau cuộc sơn Khê
người cho tôi biết
nên Về hay Đi
Việt Nam!"*
(phân vân - thơ Cao Nguyên)

Trả lời chưa được từng ấy câu hỏi. Liệu lòng mình có thanh thản khi Về nơi còn nặng lòng với "hương hỏa, triều nghi"? Thời gian đang cuối bờ Tháng Chạp, Tâm đang giữa vòng lượn thức Về, Đi. Đành tản mạn vài dòng cho

thỏa chút tâm ý nghĩ về quê hương tuyệt vời xa tít đó!

*"tháng Chạp rồi sao? Ồ sắp Tết
một năm đi, thêm một tuổi về
còn lại chi, những gì sẽ hết
trong cuộc đời lữ khách xa quê?
tháng Chạp đến, Đào Mai chớm nụ
thôn xóm vui chợ búa rộn ràng
mùi bánh mứt thơm lừng góc phố
trẻ con khoe áo mới đầu làng!
tháng Chạp về, những ngày giáp Tết
thương quá chùng, nhớ lắm quê ơi
những nỗi nhớ chưa hề biết mệt
trong tâm tư suốt một đời người!
cám ơn ai nhắc ta tháng Chạp
để không quên vị Tết quê nhà
dẫu thế sự thăng trầm đã khác
đất chôn nhau ấm lạnh trong ta!"
(Tháng Chạp - thơ Cao Nguyên)*

Từ những ý từ hôm nay, tôi xin gửi đến mọi người lời chúc vạn sự an bình
khi trước mặt đào hồng, mai vàng rộn nở trong nắng ấm của một mùa Xuân
Mới, đợi một trả lời tương thích: Đi hay Về Việt Nam!

Cao Nguyên

VA 1/2007

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Một chuyến đi

Chờ và hẹn mãi rồi cũng đến lúc phải thực hiện. Đó là việc đi tìm gặp những người bạn từ “cõi ảo” – những người đã quen qua chữ nghĩa trên nhiều trang web trong những năm qua – đã từng chung chia những vui buồn, bi tráng ... trên từng đoạn đường sống qua. Những dòng chữ qua email, qua PM, qua văn thơ ... mà lại hình dung ra nét mặt thân thương trên khung cửa màn hình. Mà không thân thương sao được, khi gọi nhau là anh, em, chú, bác ... và cả những “đứa con” đã gọi mình là Ba ... để nói về một điều gì đó – một gạch nối chuyển giao tâm thức từ những đã qua, còn lại giữa người, giữa ta; từ những hôm nay gọi lại mai sau. Những người đã nhìn quê hương Việt Nam trong bình minh rạng rỡ đầy hoa và nắng tình người; nhìn ở giữa trưa trong nóng nung nhiệt đới làm cạn kiệt dòng sông và khô hạn ruộng đồng quê mẹ; nhìn giữa hoàng hôn theo chớp mắt mất còn của những thân nhân, bè bạn xa, gần.

Trân trọng và giữ gìn tình cảm ấy suốt nhiều năm với hằng ngày gặp nhau trên Net qua trung gian những "con chữ". Đã thôi thúc mình phải đi, phải gặp để được nhìn, được nói trực tiếp với những người

Bạn. Phải vói tay chạm tới sự nồng nhiệt của những ân tình. Phải ôm lấy, vỗ vai, siết chặt tay, hôn nhau... để thấy đời mình còn có những thân tình đáng quý, đáng trân trọng giữ lại trong đời, như một động lực giúp mình tiếp bước trên hành trình với người, với ta.

Đi là đến, mừng biết chừng nào. Bởi trong đời đã có biết bao lần "đi không

đến" , nên chi thường ám ảnh trong tâm những bất chợt không vui, rồi canh cánh trong lòng những điều tiếc nhớ.

Chỉ có 6 ngày cho những nơi cần đến với những cuộc hẹn gặp ở Cali quá thật ngắn, nên khi từ giả Cali, trong tâm mình đầy ắp những cảm xúc về những ưu ái mà mọi người dành cho mình không thể viết ra hết bằng lời trong một lúc.

Mỗi người mà mình đã gặp là một người Bạn - Một chữ Bạn thôi là cả tâm tư sâu lắng ý tình về ngoại cảnh dung thân, về nội tâm ân nghĩa. Bề bộn thế mà đôi khi một tròng cười, một nét nhìn đã thấu tóm được những điều muốn nói. Những nét nhìn tiếp nối, háo hức dẫn mình đi qua từng điểm hẹn. Hồi hộp, đợi chờ siết tay nhau, nhìn trong mắt nhau cái cảm nhận "đồng thanh tương ứng".

Ôi những cánh cửa tâm mở rộng nhiệt thành đã tiếp đãi mình như tình anh em ruột thịt, như những người bạn chí thân dẫu chỉ mới lần đầu gặp mặt. Mỗi thân tình đến nỗi, trong một cái email do Sông Cửu gửi sau hai ngày gặp mặt đã viết: "... không dám nhìn lại, sợ sự xúc động làm nặng những tâm tư..."

Ôi Bạn, giá mà mình con thời gian ngồi bên nhau tỉ tê những điều chưa nói hết. Có lẽ mình không nói hết đâu Bạn ơi! Từ chiếc cầu khỉ nơi Bến Tre quê Bạn, đến những dải núi điệp trùng của cao nguyên hùng vĩ của một thời mình lưu ngụ trong chiến tranh, đến vùng núi Lào Cay sương muối hòa tan trong nước mắt của những tháng năm nếm trải ngục tù. Nhiều quá, cảnh vật và lòng người nhét dồn trong ký ức, làm sao trong thoáng chốc khơi quật lên cho hết. Rỉ rả thôi nhé Bạn, văn thơ ta nhỏ giọt từng hồi khi máu ta còn luân lưu trong huyết quản. Nhớ và viết như một nỗi đam mê chuyển mạch đời vào tâm, từ tâm thoát ý gửi người cả chất bi và tráng của một thời ta nhập cuộc cho đấu tranh vì tự do, cho nhân bản cuộc đời, và cho nguyên ủy sự lưu vong của nhiều thế hệ.

(để nhớ về chuyến đi Cali - tháng 6/2006)

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

G ọ i điêu tàn thức dậy

Sau một bài viết ngắn như một niệ m khúc gởi Nhạc Sĩ Trịnh Hưng, khi anh vừa ra đi vào cõi vĩnh hằng. Nhạc sĩ Phan Anh Dũng gởi cái link cho tôi nghe lại 2 bài nhạc của anh Trịnh Hưng: Tôi Yêu và Lúa Mùa Duyên Thắm với chính lời thơ của anh. Mới thấy tâm hồn anh rộng trải bao la trên những cánh đồng Miền Nam thắm tình sông nước:

*"kìa cùng đùa chơi trẻ thơ ca hát say đời
dù nghèo mà vui hỏi ai không hé môi cười!"*

(Tôi Yêu - Trịnh Hưng)

Tôi đã hân hạnh gặp con người có hồn thơ chơn chất ấy, với nụ cười rộng mở chứa niềm vui với những thân quen.

Nhắc cuộc gặp với nhạc sĩ Trịnh Hưng trong ngày Đại Hội Thân Hữu của Hội Thơ Tài Tử Hải Ngoại ở Washington.DC vào tháng 10 năm 2004. Tôi chợt nhớ trong đêm ra mắt Tuyển Tập Thơ "Cụm Hoa Tình Yêu 10", có một kỷ niệm khó quên.

Một trong những vị khách mời dự đêm ra mắt sách là Nhà Văn Trần Quán Niệm. Người mà trong lời ngỏ chúc mừng Đại Hội Thơ Tài Tử Hải Ngoại, đã đọc bài thơ "gọi điêu tàn thức dậy" của tôi trong tuyển tập Thơ "Cụm Hoa Tình Yêu 10".

Gợi nhớ đến, tôi vẫn còn bồi hồi từ tâm thức buồn của bài thơ được chọn đọc như một bất ngờ.

*gợi điều tàn thức dậy
uống cho hết chua cay!*

Có giọt lệ rưng đau thấm vào lòng chẳng? Có phải chữ nghĩa muốn khởi quật lên một tia sáng của hoài vọng: sau khi uống hết chua cay, sự điêu tàn hoang hóa sẽ trở mình hồi sinh những cánh đồng vàng rục lúa vụ chiêm, triều nghi xưa đượm tình hương sắc cũ, núi sông xanh sau cuộc chiến thê lương.

Thê lương đến độ phải bỏ nước ra đi. Đi để tìm sống trong cái lý lẽ làm người được bảo vệ bằng công bình nhân ái.

Đi với mục đích thoát những xiềng xích hận thù. Dẫu biết đi mà lòng đau như cắt khi để lại sau lưng bao thân thương của Đất, của Người.

Đi để rồi suốt nhiều năm sống trên đất người, lòng vẫn luôn cật vấn, cật vấn đến độ hóa ngông gợi điều tàn thức dậy:

*Nếu đi mà thông thả
Tội đêch chi quay về
Cứ nhìn đời đon đả
Ta dôi miết đường mê
Nếu về mà an tịnh
Cần quách gì phải đi
Ngồi lê đời bịn rịn
Mê hoặc cõi hồ nghi
Đi, Về - đường khúc gãy
Chồi nứt ngọn hoài thai*

*Giấc đời xa ngọt ngậy
Cong quắp khối hình hài!*

Cả cái chồi nứt mầm lên cũng không xanh được, thì ngọt ngậy đời bao giờ mới có. Trách chi cái hình hài không quắp lại vì những nỗi đau mất Nước, tan Nhà!

*Thế kỷ này thật tội
đau thương quá hóa rồ!
(gọi điêu tàn thức dậy)*

*

*"Lúa thắm vàng đầy đồng
Người sống với tình mặn nồng
Như cùng nhau xây tình yêu sông núi
Tô màu cho nước Việt ngày thêm tươi!"*

(Lúa Mùa Duyên Thắm - Trịnh Hưng)

Ôi yên ả và thành bình chi lạ

Phù sa thơm ôm gốc mạ xanh!

Vậy mà điêu tàn! Vậy mà hoang phế! Uống công thơ chuốt chữ cho đời!

Còn đâu trên những cánh đồng cò bay thẳng cánh, rôm rả tiếng hát:

... gánh thóc về

gánh thóc về...

Chỉ còn những đường khúc gãy, mỗi nhìn trước nhìn sau nghẹn những niềm đau, khi người làm ruộng thiếu gạo ăn, khi trẻ đến trường không lành tẩm áo!

Mặc, tôi vẫn gọi điêu tàn thức dậy, uống niềm tin để thoát cơn đau.

Phù sa rồi lại thơm

Lúa đòng đòng mấy hạt

Câu thơ lồng tiếng hát

Trong khúc nhạc đồng quê

Những tấm lòng gặp nhau từ tâm điểm ấy - Ân tình gửi núi sông!

Tạm biệt hôm qua, hay vĩnh biệt hôm nay, ngày mai... chỉ là sự vắng mặt không là sự xa cách của ngôn từ thơ, nhạc viết cho đời, viết về nguồn cội quê hương.

Khi điêu tàn thức dậy, con mắt thơ không nhìn sự đổ nát mà nhìn qua khao khát để tìm về Tổ Quốc trong tim!

Cao Nguyên

Virginia 13/5/2008.

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên phản phát

Đã hết tuần đầu của Tháng Tư/2009. Bầu trời Miền Đông vẫn còn xám xịt, mưa lai rai kéo cái lạnh chạy dài từ Đông vào Xuân. Cây trong rừng muốn thay lá mà nắng chưa chịu. Vườn nhà, mấy khóm hoa tulip cố nhoi lên để khoe màu, mặc nắng mưa. Tôi những cọng cây yếu hơn mùa trước vì thiếu nắng, cánh vẫn xòe ra gọi ánh mắt người, chờ nụ cười của hôm nay và ngày mai.

Tiếng cười chưa khấy lên trong không gian vắng lặng bên ngoài. Tôi đi tìm hương quá khứ trên những trang sách báo cũ tiếc hoài chưa chịu vất đi, sợ khối chữ nghĩa ân tình trở thành bụi thời gian. Có thể đó là sự đồng cảm với một người bạn văn: Mỗi lần dọn nhà, thấy sách báo mà thương, vất đi cũng nhẹ phần khuân vác, nhưng sợ lòng mình man mác những ưu tư! Sách báo in nhiều cũng tội cho rừng với màu xanh của lá, nước lũ vượt nguồn xoáy vỡ đất quê!

*Còn bao năm nữa ta mài mực
viết phóng lên trời mấy dấu than!*

Đỡ tốn mực và tốn giấy, thì viết phóng lên trời chắc cũng vui dấu chỉ là

những dấu chấm than!! Tiếc là cứ loay hoay mãi với việc người, việc ta mà khất lần bữa viết. Hoặc cảm thấy đã viết đủ điều nên viết, viết thêm chưa chắc đã khá hơn với giòng nghĩ vốn đã trầm cảm.

Nhật tờ Phố Văn số 44 - tháng 10/2004, với chủ đề "Thu nói với người", chợt thấy mệnh mông đời của mông, cho dầu muốn "*gọi điều tàn thức dậy*".

*Mộng dăng dặc, mộng nặng đầy
núi hồn trầm ý, đê gầy lời tâm!*

Bật ra được hai câu thăm dòng hoang ngữ giữa chiều vơi, lại thấy nôn nao viết điều gì đó cho ta giữa khoảnh thời gian gác bút niệm đời!

Ấy vậy mà vừa đọc lời Trần Doãn Nho giới thiệu tập truyện của Lâm Chương: "Tôi để ý, càng ngày, Lâm Chương càng viết ngắn đi... càng ngày anh càng kiệm lời hơn". Ngẫm mà hay! Sự kiệm lời của một nhà văn chuẩn mực là muốn nâng niu từng hạt chữ cho nghĩa tỏa hương thơm. Thấy mà ham.

Tôi cũng muốn: *thử xem một tháng thơ không viết/chữ nghĩa dư ra được bao nhiêu.*

Nín viết, kiệm lời thế mà mấy tháng qua, chữ dư ra không đủ lấp kín cái dấu hỏi em quăng vào mailbox của tôi: sao im lặng thế?

Giữa thời tress lay lan cùng khắp mặt địa cầu do tiếng vỡ của những đồng tiền rơi vào hố thẳm! Sự im lặng của chữ đồng nghĩa với sự khuất bóng của một nhân sinh. Và em thảng thốt nhìn khung trời vắng bóng chân thơ! Dầu đã báo trước:

mai anh cùng chữ ẩn cư

ránh, mời em ghé cội từ thăm anh.

Vậy mà vẫn sợ đóa hồng em chờ đặt vào không đúng chỗ, hoặc tôi như chưa từng có mặt trong đời! Mà tôi thì vẫn muốn mình hiện hữu dấu chỉ là phảng phất:

*chẳng thế, thời xưa buồn mất nẻo
bờ bến hồng hoang tự thưở nào
bia đá rêu xanh lời đáy mộ
đời lạnh mùa thương những khát khao
trăng đã vì đêm bàng bạc sáng
sao người không vì núi thăm xanh*

Hôm nay viết chùng ấy, để em biết tôi còn có mặt, dấu chân thơ còn trên lối xanh của một thảo nguyên xưa!

VA 4/4/2009

Cao Nguyên

Cao Nguyên
Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
Chữ Nghĩa

Chữ - Nghĩa

Chữ / Nghĩa

Chính xác là: Chữ và Nghĩa.

Chữ Nghĩa và Thơ, Tâm của tôi
vốc hạt tình gheo thắm cõi đời
hạt rơi thăm thẳm vào trong đất
hạt vọng thênh thang khắp ngõ trời!

Nói về Chữ và Nghĩa, nó rộng bao la. Cứ thử lên Google mà search, bạn sẽ đọc và ngẫm suốt bao lâu cũng không hết Nghĩa của Chữ. Sự biến hóa tài tình của Chữ, chỉ 24 nốt từ A đến Y, trước thì viết, bây giờ thì gõ trên mặt keyboard, có khác nào như ta gõ những nốt Mi, Fa, Sol... Ráp nối và biến tấu thành những tình khúc Thơ/Nhạc thắm thấu qua thời gian và không gian hiện hữu và trừu tượng.

Không bàn đến (đúng hơn là tôi không đủ sức để ghé vào bàn và luận) về chữ nghĩa chính thống dòng họ Việt, với những pha trộn Hán Nôm, Âu Mỹ... Chỉ nói về Chữ gửi Nghĩa vào Tình, Đời và Quê Hương... là cả một hành trình Thơ tôi đi từ khởi thủy của sự ráp vần khi còn cắp sách vào Trường đến khi nhập cuộc vào Chiến Địa và thả bước Lưu Vong...Đã đầy lòng tôi những trăn trở trên từng Con Chữ vào Thơ, sao cho cảm Nghĩa bây giờ, mai sau!

Không dễ đâu phải không bạn. Ai đó, và chính xác hơn mới đây, anh Trần Kim Đoàn trong 1 email gửi tôi, khi tôi (và bạn AT) báo là đã đọc hết quyển "Tu Bụi" của anh: mỗi một người đọc tác phẩm của mình là một tác giả thứ hai, họ thăm định lại giá trị từng Chữ và Nghĩa, và họ có toàn quyền

hiểu một chữ khác hay hoặc thích nghi hơn chữ mà tác giả đã viết.

Chẳng hạn tôi đọc lại thơ tôi trong bài "ơn em", đã chỉnh lại câu " điệu vắn lóng lánh duyên xưa > điệu vắn lánh lóng duyên xưa". Duyên Xưa, Lánh lên và Lóng lại trong lòng mình một Nghĩa ân tình có phải là đẹp lắm không?

Mới ngày hôm qua, một đọc giả PM hỏi tôi: có phải anh vừa sửa lại một số Chữ trong bài "**ơn em**". Tôi cảm ơn người đọc có trí nhớ thật tốt viết lại những Chữ trong câu của bài thơ nguyên thủy. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa hài lòng về Chữ và Nghĩa trong bài thơ đó. Sẽ nói tiếp sau này, với cả nguyên nhân tôi viết bài thơ. Cũng là Tình gửi Người, gửi Đời và Quê Hương.

Ơn Em

ơn em nhắc tình hạc vọng
đường trăng sáng bước chân thơ
tung tăng ý lời đối bóng
điệu vắn lánh lóng duyên xưa
ơn em môi vừa trổ ngọt
ru tình ngon giấc mơ nồng
nghe vui quyên oanh thánh thót
hát xanh biếc đọt tơ hồng
ơn em thuyền duyên hư ảo
vượt đời giông bão hồ nghi
nhẹ tênh cánh buồm tâm đạo
lướt qua lối đạo huyền vi
ơn em tầm nhìn vạn lý

gởi lời tri kỷ vào thơ
phối âm khúc tình tuyệt mỹ
khởi duyên hệ lụy vô bờ!
Cao Nguyên

Có thể từ một ngẫu nhiên như chiều nay, trong cái lạnh còn mơn man trong đầu Xuân miền Đông Bắc Mỹ. Chợt thấy thềm một bếp lửa quê nhà. Có lẽ cảm được cái thềm này, mà thảng bạn - giữa thân và sơ - cho ngồi nơi phòng khách với tí tách lửa reo trong lò sưởi, với chút nồng của hương wishky. Và đặc biệt, nghe Trịnh Vĩnh Trinh hát nhạc TSC... Để lại ngấm về ơn người khi "dòng sông đã qua đời", để "nắm tay nghìn trùng", để "yêu trong nỗi vui đợi chờ"...

Chữ và Nghĩa tuyệt vời ,, đọc để thấm, nghe để ngấm... Thơ và Nhạc không bao giờ khép (chứ đừng nói là đóng) lại cánh cửa âm hưởng. Đó cũng là lý do thơ tôi không thường để lại tháng năm sau mỗi bài. Trừ những bài phải mang cột mốc thời gian để thấy sức tàn phá của bom, của lửa... cho niềm đau như vết cắt đương thời trên một không gian tôi đi qua và thơ ở lại!

Tình yêu, không có trước và sau của chữ nghĩa trong thơ. Dẫu một chốt làm nên cuộc tình, nhưng khó mà bỏ quên hay xóa mất cuộc tình như một cái click trên keyboard để lại khoảng trống. Sau khoảng trống hư vô đó, vẫn hiện hữu em, hiện hữu người và hiện hữu dòng sông!

Và thế là có "ơn em" trong đời. Ôn từ ý, từ lời ở đâu đó gởi tới chạm nhẹ Lánh lên và Lóng lại trong lòng mình, đủ làm những nốt thơ rung lên như tiếng hạc vọng cuối trời.

Tiếng hạc lưng mây!
Tiếng hạc quê mình!
Tiếng hạc của tình!

Bài "hạc vọng" viết lên từ đó, và người đọc nhắc đến nó không chỉ là những dòng thơ, mà còn minh họa đôi chim hạc bay trên bầu trời xanh thẳm...trong một thư viện net. Không "ơn em" thì phải gọi là gì? Một chuỗi nguyên nhân cho một bài thơ cũng đủ chất đầy khoang một con thuyền duyên. Dẫu hư ảo vẫn thấy đẹp vô cùng.

Chữ Nghĩa hóa thân tôi
bay theo lời hạc vọng
ơn em từ nghìn trùng
về chập chùng cánh mỏng!

* xem "hạc vọng": <http://tetet.net/tv/viewtopic1.php?p=1454>

Cao Nguyên
Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
Chong chóng

*em ví em - con chong chóng quay
bộn bề tất bật chạy quanh ngày
buồn vui nhanh chậm tùy cơn gió
giữa nắng trong mưa dưới bóng mây
em bảo anh nhìn xuyên chong chóng
sẽ thấy hình em trong bóng quay
Xuân Hạ Thu Đông theo gió vỗ
chong chóng quay vờn theo lá bay!*

mỗi lúc nhìn em - chong chóng quay

*thương ơi tất bật chạy theo ngày
trong Đông anh muốn làm cơn nắng
hong ấm em từng cánh chóng quay
hãy cứ là con chong chóng quay
để biết ta còn giữa tháng ngày
còn cả yêu thương, còn sức sống
mặc kệ thời gian, chong chóng quay!*

Bài "chong chóng" tôi viết tặng một người bạn thơ. Bẵng đi thời gian khá dài, không còn thấy chữ bạn vất lên trời. Làm tôi mất tiếng cười từ những con chữ vốn không khách sáo với đời, với người.

Cái hồn nhiên của chữ của bạn đủ níu tuổi đời khựng lại nơi khung cửa bốn mùa. Dường như chỉ có Trăng là hiểu lòng con chữ của bạn nhất, vì có lần bạn mét: nằm trong phòng nhìn trăng tròn treo ngoài khung cửa, lòng thanh thản chi lạ! Quên những chu kỳ chuyển động những vết rạn nhân sinh trong hành trình du mục bất đắc dĩ!

Dấu mùi vị đời nếm qua đắng chát, tiếng cười bạn vẫn dòn tan như tiếng vỡ thủy tinh. Tôi thật sự thích tiếng cười đó của bạn. Tiếng rơi dòn phá vỡ sự lắng yên sâu hút của tình người.

Khi nói chuyện cùng tôi với cái điện thoại kẹp ở vai, một tay chỉ con chim hót ngoài hiên cho Cháu Ngoại xem, một tay khuấy đều đũa trong ồ soup cho kịp món điểm tâm cho Mẹ già. Tự dưng tôi nghĩ đến con chong chóng quay đều trong gió. Quay đều những con chữ :

*mỗi lúc nhìn em - chong chóng quay
thương ơi tất bật chạy theo ngày*

*Cái hình tượng chong chóng đủ Nghĩa hai chiều:
Em đi chong chóng rồi về
kịp cho Cháu ngủ, Mẹ kê bữa ăn*

....

*em bảo anh nhìn xuyên chong chóng
sẽ thấy hình em trong bóng quay*

....

Cái chữ "chong chong", với tôi hay chi lạ, vừa hiện thực, vừa ẩn dụ. Đủ cho tôi nhắc mình, nhắc bạn:

*hãy cứ là con chong chóng quay
để biết ta còn giữa tháng ngày
còn cả yêu thương, còn sức sống
mặc kệ thời gian, chong chóng quay!
Chỉ cầu Trời đừng nổi cơn gió chướng
Chong chóng xa người, chong chóng bay!
CN*

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
ân tình

Nhờ Duyên của chữ nghĩa hay Duyên với người, mà tôi được cái cơ may gặp nhà thơ Nhất Tuấn - tác giả Chuyện Chúng Mình - trên trời từ khanhly.net/phoxua để rồi anh em chào nhau qua điện thoại và kể chuyện mặt đất một thời binh lửa.

Tôi không ngại nói với anh về nửa thế kỷ tôi đọc thơ Nhất Tuấn từ ngày xưa hè đến phượng hồng nở hoa đến [Quê xa cũng Thái Bình Dương / Mà ta hai kẻ viễn phương lưu đày](#)

Năm 2005, khi được tin anh Phạm Huấn mất, tôi viết bài thơ "tiếc", như nén hương lòng gửi tiễn đưa một đàn anh:

tiếc

(thương kính gửi thiên thần Phạm Huấn)

tiếc

*lúc gặp anh, Tây Nguyên mùa rục lửa
hẹn rồi chờ, rượu chưa bữa mời nhau
đêm thao thức chờ cổng thành rộng mở (*)
đón bạn về từ giữa núi rừng sâu*

tiếc

*những tráng khúc, anh mơ chưa viết được
ngọn bút tình ghen chết giữa tim đau
bạn đang giữa trùng vây chưa bỏ cuộc
mà khăn tang ai cố buộc trên đầu*

tiếc

*sự tàn nhẫn không thể nào hiểu được
giữa lương tri và cứu cánh làm người
trên đất lạ anh mãi còn thao thức*

*nhìn xuyên đêm tìm kiếm lại nụ cười
tiếc
những nụ cười xưa, giờ đã mất
trên chính anh và của bạn bè anh
vậy mà lúc hoàng hôn anh sắp tắt
nhìn cháu con, ánh mắt chột long lanh
tiếc*

*khi anh đi, mình lại không được gặp
nhìn anh thôi, không dám nhắc gì đâu
chỉ lời nói còn trong tim là thật
còn mọi điều, rất tiếc - đã là không!
Cao Nguyên*

Tôi gặp anh Phạm Huấn chỉ vài lần trong thời gian quân vụ ở Pleiku, không quen lắm nên chưa được thân, chỉ là cảm mến tính cách và văn phong của anh.

Đâu ngờ bài thơ này lại là một sợi dây nối kết tình thân ái giữa tôi và anh Nhất Tuấn - bào huynh của anh Phạm Huấn.

Hôm qua, anh Nhất Tuấn nói sẽ chuyển bài thơ đến chị Minh Hà - vợ anh Phạm Huấn. Ô hay, cái vòng quay thời gian đã tạo nên mối ân tình huyền diệu giữa những tấm lòng mang ơn chữ nghĩa.

Mà chữ nghĩa cũng lạ, có gì đó rất quen quen giữa 2 bài thơ: Thăm Người Lính Cao Nguyên (Nhất Tuấn - 1964) và chiều trên cao nguyên (Cao Nguyên - 2004). Bốn mươi năm, lịch sử chuyển dịch qua mấy chặng đường, mà chữ nghĩa vẫn một mạch đi:

Đây có những người trai/Của núi rừng đất đỏ ngày xưa, nay **nghe gió reo**
lời hát/ngờ tiếng bạn về/từ cõi trăm năm

Một Mở / Một Kết - Hai tâm hồn đồng điệu viết một tình khúc chứa cả bi và tráng của một thời mình đi qua trên vùng đất còn da diết nhớ:

Thăm Người Lính Cao Nguyên

Chiều muộn, lên rừng núi

Thăm anh lính cao nguyên

Mây đồi xa giăng khói

Chìm dần trong mưa đêm

Đây có những người trai

Của núi rừng đất đỏ

Ba lô nặng trĩu vai

Từng hành quân gian khổ

Hết ở “Pla-tô J”

Lại sang miền “Dak-sut”

Bụi nhòa bộ treillis

Thân run trong giá buốt

Vì dân anh diệt cộng

Nào sá gì lắm than

Chết cho mọi người sống

Đem thân giữ giang san

Đêm nay mưa rừng bay

Thăm nhau trong chốc lát

Ta cùng tay nắm tay

Tìm vui trong điệu hát

Rồi thanh bình trở lại

Có những người em thơ

Chờ anh về tâm sự

Cho trọn niềm ước mơ

Nhất Tuấn

(“Truyện Chúng Mình” I. 1964)

chiều trên cao nguyên

chiều trên cao nguyên
gió reo lời hát
ngỡ tiếng bạn về
từ cõi trăm năm
bạn từng một thời
trong đêm nước mắt
mời rượu tiễn người
vào đất lạnh căm!
chiều trên cao nguyên
sương mù rớt vội
quyện phấn thông vàng
khô dấu chân quen
lòng ta đi qua
từng con dốc sỏi
trên đường về làng
nỗi nhớ gọi vang!
chiều trên cao nguyên
giăng hàng phố mới
đêm ta về đâu
tìm lối trăng xưa
lối chờ, lối đợi
hoa lá giao mùa
chừ xa vời vợi
gót hồng đón đưa!
Cao Nguyên
(tháng ba 2004)

Cám ơn anh Nhất Tuấn, nhờ giọng thơ anh, tôi có thêm một mối ân tình.

Virginia - tháng hai 2009.
Cao Nguyên

Cao Nguyên
Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên
Quán mây

Cuối năm 2005,tôi về vietbao online. Trên trang "Trưng Vương và Bằng Hữu" mở cái Quán Thơ với cái tên rất Thơ "**Quán Mây**". Bởi lẽ Quán dựng trên một vũng trời thoáng gió bốn phương và mây chần quanh làm vách Quán.

Tôi đến với Net cách đây chắc khoảng 10 năm, phỏng chừng vậy, vì có nhiều nơi ghé chơi một dạo rồi ra đi. Bởi như đã có lần thưa cùng bằng hữu thân quen, rằng tôi là một "thằng lãng tử". Thích thì chơi, không thích thì ngồi.

Nói về Net, chắc phải thêm mấy hồi phân giải. Bởi ở mỗi nơi có một sắc thái riêng. Điều chung nhất làm tôi trụ lại khá lâu ở một nơi nào đó là do cái tình bằng hữu thân thương và thành thật. Không hào nhoáng với những phù phiếm rất đời. Bỏ đời lên trời chơi, phải có gì khác đời chứ, sao lại cứ rất đời: hỉ nộ ái ố nặng bởi trên lưng.

Lại nhớ ơn Nguyễn Hiến Lê dạy lời: quăng gánh lo đi mà vui sống. Nhờ lời dạy này với ứng nghiệm tự thân mà tôi thoát qua mấy lần tai kiếp, vẫn cười trên môi, chân bước tiếp theo đời.

Người quen tôi, tôi quen người trên net, đưa vào hàng thân quý "**bạn, người tình và em**" còn trân trọng giữ tình đến hôm nay cũng làm mình hởi dạ. Dù chính tôi, chính bạn đã không thường gặp nhau đây đó bởi không gian và thời gian bị nhu cầu công việc cách chia, xan xẻ... Đôi khi chỉ ghé chơi và quăng lại một nhúm chữ tẻo teo. Nhưng thấy chữ như thấy người, không ôm được hình thì nhìn thấy bóng cũng vui.

Riêng ở chỗ "**Quán Mây**", tình vẫn còn đầy ắp. Vài ngày ghé lại, thấy thấp thoáng vết chân người dạo qua nơi cái đồng hồ đếm bước. Thế là vui, người còn lui tới quán là còn nghĩ đến chủ nhân, còn nghĩ đến Chữ và Nghĩa tôi treo nơi vách Quán. Một lần tôi viết "**hạnh phúc của người làm thơ**", là muốn ngỏ lời cảm ơn chí tình những ai ghé mắt vào dòng thơ mình nghĩa vài con chữ, mỉm cười ra đi hay gọi lại đôi vắn, lưu chút tình tri kỷ phối âm.

Mong "**trăm năm còn phía trước**", tôi còn được bước đi, còn khúc khích cười với Chữ và Nghĩa, để thấy đời còn những tin yêu với Người, với Ta.

Chữ Nghĩa như Tình không bao giờ tận. Bữa nay vào Quán Mây bên kia, nhật và thấy về bên này một mớ Chữ và Nghĩa vui vui, cũng là cách chơi giữa đời đối bóng. Oĩ những cái bóng đời dễ thương.

cám ơn em nhé
cám ơn em nhé, con chim nhỏ
tin cậy tôi mà hỏi bầu trời
ngày mai liệu còn bao cơn gió
đủ sức rung giật vỡ cánh bay?
cám ơn em nhé, người bạn nhỏ
tin cậy tôi mà hỏi về đời
còn bao lâu nữa thôi thù hận
loài người vui yên ả một thời?

*cám ơn em nhé, dòng sông nhỏ
tin cậy tôi mà hỏi về nguồn
khi rừng núi cỏ cây cháy đỏ
nước có về kịp lúa vụ Đông?
cám ơn em nhé, con tim nhỏ
tin cậy tôi mà hỏi yêu thương
giữa trăm mối ân tình tan vỡ
phải vì người chối bỏ lòng tin?
trả lời em nhé, con tim nhỏ
đất còn chịu tang, trời chưa tịnh yên
khi thù hận vẫn còn đây, đó
lửa đỏ rừng, nguồn nước vẫn khô!*

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Nhóc Con

Ba vẫn thích gọi tên Con như vậy, kể từ hồi do duyên mình có cái tình Cha Con từ một Phố Áo. Dù Ba có biết đích thực tên con là Phương Trần - cái tên mà kẻ sinh thành ra con đã đặt như gợi tròn tâm ý của mình cho một kiệt tác vào đời mang dáng Thơm chững bước trên đường Trần cát bụi dưới vòm trời sương khói phù vân!

Con biết, cái tên cũng ứng với vận số của một con người. Dẫu bối cảnh không gian và thời gian có khác qua mỗi thế thời. Qua cảm nhận tâm linh của Ba, nghiệm ra có thực. Dĩ nhiên trong tầm mức căn bản nhất của một dòng đời. Như tên Lan, dẫu là Xuân Hạ Thu Đông - Lan, về nguồn gốc vẫn là giòng họ nhà Lan. Con thử nghiệm với những cái tên con đã quen biết, nếu chung một nguyên căn, họ có những điểm tương đồng về tố chất và sự đồng cảm sắc màu và nhanh nhiệt.

Cứ như một thứ trò chơi đi tìm ẩn số cho một phương trình nhiều nghiệm. Còn tin hay không thì tùy theo Tâm Ý.

Cũng như người ta tin "đời người qua nét bút", tin vào "chữ ký"... mỗi nét thay đổi là mỗi chuyển dịch một góc cạnh đời, làm ảnh hưởng đến sự suy thịnh của phận người, với độ chính xác dung sai tùy sự ngộ thức khi quyết định sự thay đổi đó. Riêng nét bút thì khó mà thay đổi, bởi nó thuộc về căn cơ vốn định từ khi nhập Trần. Như bộ xương mỗi người đã được định hình từ khi kết thai. Chẳng thế mà, người Tàu có khoa "cốt tướng". Ba đã có dịp đến thăm một "cốt sư" ở Singapore. Ông ta mù, nhưng ngay khi Ba bước vào phòng, "cốt sư" đã biết về nhân dáng, và khi "cốt sư" tiếp xúc những khớp xương, đã có thể mô tả về huyết thống và sự di truyền phả hệ của người đến thăm.

Với ý nghĩ của Ba, cái "tên" của mỗi người là vỏ bọc cái "tâm", có thể ngắm và ngắm về lộ trình họ đi từ khởi điểm và về từ muôn lối. Đôi khi ngồi chiêm về tên, Ba mỉm cười về tên của một ai đó, do duyên hoặc ngẫu nhiên vướng vào con chữ của mình. Từ nổi nhớ về quê hương, về một bến tình... mà tên người như chiếc lá bay lên từ cội rồi rớt về nguồn; như chiếc thuyền rời bến vẫn nhớ đến bờ sông...nên lòng luôn ngoái lại.

*Sao tên em không là Đại Dương
cho Thơ anh như sóng khôn lường
khi yên ả lời nâng ghé bến
lúc cuồng phong ý đắm chập chùng?
Sao tên em không là Vô Thường
cho Thơ anh như là hư không
giữa trầm luân không nghe tiếng vọng
dù yêu thương tuông mạch sóng trầm?
Sao tên em không là Gió Trăng
cho Thơ anh thôi lời nhọc nhằn
tình yên vui trong đời tĩnh lặng
chẳng đau thương, theo lòng bản khoản?
Sao tên em không là Quê Hương
cho Thơ anh suốt đời vấn vương
như xóm làng, đồng quê, ruộng lúa
cứ hiện lên trong xa nghìn trùng?
(tên em)*

Ba đã vượt lẽ rồi. Trở lại với tâm tình của hai Cha Con mình hén. Hôm kia Con nói: lại muốn làm một chuyến xuyên Việt như Con đã thực hiện cách đây mấy năm. Cũng nên lắm, khi mình cảm thấy cái đầu hơi nặng vì chứa đầy những vật vãnh đời; Khi muốn dòng tâm cảm của mình chuyển lưu theo mạch nước sông, theo cơn gió vờn trên hoa cỏ của những thảo nguyên. Nhân tiện, nhìn ngắm lại vóc xưa của núi sông phía sau những kiến tạo mới. Để biết sự thích nghi của mình nhuộm khởi từ đâu, sau hoành tráng

phản hóa vì sinh tồn! Là nguyên căn cốt kính thuần thành của lễ giáo triều nghi, hay là những phức điệu ráp nối không hoàn chỉnh giữa hai nền văn hóa Đông Tây!?

Hiểu được sự thích nghi là mình trở về với mình, trở về với cái Tâm và cái tên chính mình.

Ba vẫn còn giữ những tấm hình Con gửi qua email từ chuyến xuyên Việt của Con lần trước. Qua cảnh, Ba như thấy được những con đường và nơi chốn Ba đã đi qua từ những năm xưa. Xa lắc thế mà vẫn nhớ tên đất, tên người với những bồi hồi còn như nguyên vẹn. Như mỗi lần Con gọi Ba qua PM, Ba vẫn còn nổi bồi hồi từ thuở mới quen. Có thể cái tên con là một ấn tượng vực dậy sự bồi hồi. Thanh nhã, giản dị mà đầy sức sống.

Dù bây giờ Con đã trưởng thành, đã chững chạc đi trên đường đời, biết tự lo cho mình và nghĩ đến người khác. Ba vẫn gọi Con là Nhóc Con, nhí nhảnh hát:

... một ngày mới, một ngày đang tới, đóa tầm xuân vẫn ngủ trong hoang dại, giọt sương trắng, giọt sương tan nắng, thức dậy đi đóa tầm xuân thơ ngây của tôi...

Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Chứng Nghiệm

Thử nhìn thế nhân trong vạn vật
và vạn vật trong thế nhân
qua thời gian xuôi ngược
và không gian vũ trụ quay tròn
Ta bắt gặp trong từng ánh chớp nhân sinh
sự huyền nhiệm Từ Tâm và Nhân Đức
đủ sức dẫn Ta đi vào cuộc làm Người
Chân Chính và Thiện Mỹ.
Ít ra
hãy trở thành chính bạn
như Alan Watts đã viết
Become What You Are.

Trong cuộc sống mình đang bước tới
và thời gian bước lui.
Bạn và tôi đang lăm nhăm về cuộc đời:
có ích hay không?
sống sao cho đúng?
sự thật ở đâu?
Từ những ánh chớp nhân sinh
chứng bằng chữ nghĩa
nghiệm bằng tâm cảm
qua thực tế cuộc đời
sẽ cho mình sự trả lời chân xác
Ít ra
hãy trở thành chính bạn

Trong tương quan bằng hữu
Trong tương ái tình người
Trong yêu thương tuyệt vời
Trong niềm tin một đời...
Bạn và tôi trên đường vui sống
sẽ cùng Chứng Nghiệm
những lời hay ý đẹp của Người
và của chính Ta từ Tâm Ái
với Người
với Đời
Ít ra
hãy trở thành chính bạn
tấm gương soi vô hạn chân thành!
Cao Nguyên

Cao Nguyên

Tập truyện Cho người và cho tôi của Cao Nguyên

Cõi Thơ

Cám ơn những tiếng gõ truyền cảm. Từ gió đùa chiếc phong linh rung lên những tiết tấu hòa nhịp tim ta chạm nhẹ vào một khoảng không gian. Đến tiếng gõ trên keyboard kết những mắt xích thời gian xoắn lại tạo nên những nhịp rung, để mãi ta thấy mình còn tồn tại với những thương yêu. Tặng phẩm vô giá mà vật và người gửi đến cho nhau theo độ rung truyền cảm huyền nhiệm. Ngôn ngữ thơ tiếp truyền sự rung cảm đó đến chỗ vô cùng tận.

Em hãy nhìn đất thở, những rễ cây rung lên theo mạch nước lách len qua từng viên sỏi làm giòng suối tĩnh yên cũng nẩy lên điều bất chợt trong ta với ý niệm tìm về một nguồn cội nguyên xưa.

Sự tương quan giữa vạn vật và lòng người, làm Hồn của những con chữ chạy qua Tâm thành lời, là nhịp thở nuôi sống ý thơ .

Cảm tạ sự bí nhiệm của Trời Đất tiếp truyền hơi thở để mình có đủ sức chạy theo sự cuốn hút của cầu vồng Chân Thiện Mỹ, vượt thoát những hệ lụy đời thường, đến với một cõi khác trong Đời - Cõi Thơ - Cõi có những tiếng gõ truyền cảm thanh thoát ngân lên từ nhịp tim phổi âm đồng cảm tuyệt vời!

Cao Nguyên

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Cao Nguyên Việt - Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 4 năm 2007